

ЗМІСТ

Вступ.....	6
ЧАСТИНА 1. ЛІРИКА.....	9
ЧАСТИНА 2. ІРОНІЯ.....	55
ТВІТИ.....	75

ВСТУП

Я відчуваю безсилля.

Перед тим, що колись, 25 років тому, мене народили на території країни-агресора. Перед фактом війни, що триває вже 9 років. Перед тим, що під час написання цих рядків за 809 кілометрів відбулася чергова смерть.

Я безсила перед тим, що в мене не закохані. Або закохані так, що це робить мені боляче. Або ця закоханість закінчилася.

Я безсила перед тим, що моїм близьким емоційно нестерпно. Перед тим, що вони роблять вибори, які я б не робила на їхньому місці.

Я безсила перед фактом старіння. Що кожен захід сонця, яким би мальовничим та різнобарвним він не був, вкорочує мені віку та додає зморщок.

Я відчуваю силу.

У тому, що я в дружніх стосунках зі своїми емоціями. Що моя «зайва» емпатія допомагає

мені розділяти досвід інших людей. У тому, що я можу та вмю про це римувати.

Я сильна, бо мене люблять люди, які мені також небайдужі.

Моя сила в тому, що я маю достатньо сміливості (або безсоромності) ділитися продуктами свого емоційного метаболізму або емпатії з великою кількістю людей в римованій формі. І що тисячі людей впізнають себе в тому, що я створила.

Все, що ставалося зі мною у 2022 році, ставало інфоприводом. Зустрічі, прощання, дружба, закоханості, емоції, втрати і війна. Але час і рими роблять свою справу — приводи перетворюються на привидів. Моя перша збірка «Інфопривид» саме про це — про те, як щось вражаюче, масштабне, важливе, небайдуже, незмінне стирається об жорна рим, стає віршем, а потім — спогадом.

ЛЯЛЬКА

сьогодні я прокинулась з світанком,
моя поличка тепло вкрита пилом.
я вже давно лежу тут — поміж танка
і літачка з побитим трохи крилом.

сьогодні я, як завжди, нецікава,
я трохи звикла, бо таке щоразу.
моя дитина бігає у справах:
і бавитись нема ні сил, ні часу.

давно колись — разом цілодобово,
від шуму зранку до нічної тиші.
я — краща серед іграшок для нього,
і бавитись зі мною було простіше.

погralися, зламали і забули...
а що я хочу? все ж таки це діти.
тепер я наче згадка про минуле —
шкода і викидати, і лишити.

дитина час-від-часу та й вернеться,
і знову ненадовго я потрібна,
заб'ються нитки в іграшковім серці
так, ніби я не лялька, а людина.

* * *

в тебе все в порядку. я за тебе рада.
сумно, що не поруч. але й так бува.
в тебе наді мною надто сильна влада.
я щось відчувала. я була жива.

гірко, що розбіглись по містах країни.
десь стріляють. десь нема сирен.
але все, що спільне, — це було безцінно.
без контролю, часу, статусів, імен.

спогади гортаю, як фотоальбоми,
коли сум під вечір трохи нагребє.
і хоча сьогодні ми лише знайомі —
будь в своєму щасті. бережи себе.

